

[Ib Christensen.]

komstskatten på 1 pct. umuliggøres. De parcelhusejere, der måtte glæde sig over, at grundskylden bremses, vil komme til at punge ud med højere skatter på deres indkomster. Det er jo sandheden.

Lettelsen i amtsgrundskylden vil, uanset hvad hr. Erhard Jakobsen siger, presse jordpriserne endnu mere i vejret og gøre det endnu dyrere at få et sted at bo. Jeg kunne godt tænke mig at spørge indenrigsministeren om, hvor meget den kapitaliserede værdi af denne lettelse vil andrage. Det drejer sig formentlig om 13-14 mia kr. eller så, penge, der kan komme ud i omsætningen og skabe ny inflation. Inflationen får altså ny næring, og erhvervslivet må opleve, at kapitalflugten mod jord og fast ejendom forøges med højere rente til følge og til skade for beskæftigelsen.

Det er, må jeg desværre sige, svært at tage statsministeren alvorligt, når han hævder, at dette forlig vil gøre det lettere for arbejdsmarkedets parter at ens. Lønmodtagernes organisationer har alle som én forlangt indgreb mod de arbejdsfri gevinster på jord som forudsætning for løntilbageholdenhed. Regeringen og dens borgerlige støttepartier fører den stik modsatte politik med dette forlig. Det er med andre ord falsk varebetegnelse, når regeringen vil søge at fremstille forringelsen af grundskylden som tilsigtende at holde huslejerne i ro. Lettelsen vil blive kapitaliseret, og folk vil blive plukket mere i indkomstskat. Så meget som kommentar til hr. Aukens udtalelse om, at det egentlig er imod socialdemokratiets principper, det, man her har medvirket til. Det går altså også i praksis direkte imod den beskæftigelsesvenlige politik, som regeringen har vundet nogle stemmer på.

Mere korrekt kan regeringen, for så vidt angår ændringen i boligsikringen og den lempeligere aftrapning af rentesikringen, tale om en dæmpning i huslejerne. De pågældende forslag er imidlertid blot lapperier på en håbløs boligpolitik, der freder jord- og boligspekulation, ja, faktisk præmierer den. Men retsforbundet vil under de givne omstændigheder ikke afvise støtte til disse dele af forliget, da adskillige mennesker virkelig er kommet i klemme her.

Gennem forhøjelsen af stempelafgiften på pantebreve, udstykningsafgiften på parcelhus- og sommerhusgrunde samt udstykningsafgif-

ten på ejerlejlighed søger regeringen og dens forligspartier at kaste et formildende skær over jord- og boligspekulationen, at bøde på den slette samvittighed, som elendige boligforlig, ikke mindst miniboligforliget, må have givet dem. Men det, der sker, er jo ikke, at der indtages arbejdsfri gevinster, der allerede er opnået på disse områder, eller som i fremtiden opnås. Afgifterne overvæltet på køberne, og ifølge Jyllands-Posten i dag regner man med en gennemsnitlig stigning, for så vidt angår parcelhusgrunde og ejerlejligheder, på 9.000 kr., henholdsvis 7.500 kr. Det viser, at det er køberne, der kommer til at betale, og at omsætningen af jord og fast ejendom besværliggøres og fordyres. Og det betyder forøgede boligomkostninger for dem, der skal etablere sig. Havde regeringen og dens støtter fulgt retsforbundets råd om en løbende afgift på jordbesiddelse, havde virkningerne været de stik modsatte. Men der ligger jo netop i forliget, at de pågældende partier ønsker at gå den stik modsatte vej. Vi advarer og må melde fra.

At regeringen som led i sin ødelæggelse af grundskylden har aftalt en arealafgift til landbrugsformål i stedet for en del af amtsgrundskylden, er endnu et udtryk for sletheden i den her aftalte politik. Det betyder reelt, at der indføres nationale støtteordninger til landbruget - det, regeringen og andre så bittert anklager andre EF-lande for at gøre og anklager dem for med rette.

Desuden vil det næppe gavne landbruget, at netop dette erhverv skal have en særlig stilling. Jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Jens Møllér, om han kender noget erhverv, der kan svæve frit i luften, om der findes noget erhverv i Danmark, der ikke har et vist jordforbrug. Derfor er der ingen grund til, at landbruget skal have denne særstilling. Vi ved jo også, at det fordyrer priserne på landbrugsjord, det bliver den sikre effekt til skade for generationsskiftet. Hvis regeringen ville gavne den animalske produktion, kunne den passende gå i krig med EF's landbrugsordninger, der begunstiger den ekstensive produktion, kornproduktion.

Februarforligets jordpolitiske elementer er en uhyrlig udfordring til det folketingsflertal på 96 mandater for en effektiv og socialt retfærdig jordpolitik, der foreligger, dersom socialdemokratiet og det radikale venstre ville tage deres principprogrammer om jorden som samfundseje alvorligt. Hvis regeringen vil landets